

тъ звѣзды на небо, ный ще захванемъ пакъ, мой любезный Телѣмахе, исторіята на вашытъ нещастія. Никога вашійтъ баща не са е поравнилъ съ вашата мѣдрость и съ вашата храбрость: нито Ахиллъ, побѣдительтъ на Хектора, нито Тезей, който са завърнжъ отъ адъ, нито великійтъ Алкидъ, който очисти земята отъ толкози чудовища, не са показвали толкози сила и добродѣтель колкото вый. Желаяжъ щото единъ дълкъкъ сънь да ви направи тѣзи ноцъ кратка. Но, увы! колко дълга ще бжде тя за мене! колко ще ма забави за да вы видѣжъ пакъ, да вы слушамъ, да ви подсторѣжъ да ми повторите туй което азъ вече знаѣжъ, и да вы пытамъ туй което еще незнаѣжъ! Идете, любезный ми Телѣмахе, съ мѣдраго Ментора, когото боговетъ ви повѣрихъ; идете въ тѣзи отстранена пещера, дѣто сичко е приготвено за вашето успокоеніе. Азъ моляжъ Морфея да изсыше найсладостнытъ си обаянія на вашытъ утрудены мигачи, да направи да са струй една божественна пара въ уморенытъ ви членове, и да ви проводи леки сънища, които, като са въртѣтъ около васъ, да усаждатъ вашытъ чувства чрезъ образы найзасмѣны, и да отпѣждатъ сичко което бы могло да вы пробуди твърдѣ стреснжто.»

Богынята заведе сама Телѣмаха въ тѣзи пещера отдѣлена отъ нейната. Тя не бѣше ни помалко проста ни помалко пріятна отъ нейната. Единъ источникъ, който течеше въ единъ жгълъ, производаше едно уладително чучуризанье което докарваше сънь. Нимфытъ бѣхъ приготвили тамъ два одѣра отъ мека трѣва, връху които бѣхъ прострѣли двѣ голѣмы кожи, едната лѣвска за Телѣмаха, а другата мечья за Ментора.

Преди да склопѣтъ очи за сънь, Менторъ рече тѣй на Телѣмаха: «Удоволствието да раскажете вашытъ приключенія вы увлече; вый омаяхте богынята съ изложеніето на опасноститъ отъ които са отървахте чрезъ вашата храбрость и способность; чрезъ туй вый еще повече раслаихте сърцето ѝ, и си приготвихте едно еще поопасно робство: какъ са надѣйте вый че тя ще вы остави вече да излѣзете отъ острова ѝ, васъ, който я омаяхте съ разказа на вашытъ приключенія?»